

Arrest

nr. 300 184 van 16 januari 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 25 september 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 augustus 2023 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. LOYENS, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 april 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het bekomen van een visum gezinshereniging op grond van artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 14 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van het in punt 1.1. gevraagde visum. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 251 913 van 30 maart 2021 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 26 augustus 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van het in punt 1.1. gevraagde visum. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.5. Bij arrest nr. 285 969 van 10 maart 2023 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.4.

1.6. Op 18 augustus 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van het in punt 1.1. gevraagde visum. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Resultaat: Casa: Weigering schijnhuwelijk

(...)

Commentaar: Bij arrest n° 285.969 van 10 maart 2023 (betekend 14 maart 2023) vernietigde de Raad de beslissing van 26 augustus 2022 tot weigering van een visum.

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art.10 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van O.A.I. (...) °01/01/1993 teneinde de heer H.M.M. (...) in België te vervoegen.

Dat deze laatste sinds 24/02/2022 de Belgische nationaliteit heeft maar dat de oorspronkelijke visumaanvraag werd ingediend op grond van artikel 10,1,1,4.

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een Somalische huwelijksdocument dd 20/06/2014. Overwegende dat het voorgelegde document niet voorzien werd van een beëdigde vertaling noch van enige legalisatie en bijgevolg niet erkend wordt; derhalve wordt in toepassing van art 12bis§5-6 bijkomend onderzoek verricht naar de aard van de relatie tussen betrokkenen.

Overwegende dat een eerste beslissing tot weigering van de visumaanvraag op 14/09/2017 uit hoofde van authenticiteitsproblemen met de huwelijksakte, werd vernietigd door de RVV op 30/03/2021. Dat in gevolge deze vernietiging een nieuwe beslissing tot uitstel werd genomen op 30/07/2021 teneinde het dossier te reactualiseren (recent medisch attest ed) en een interview te laten afnemen van de vrouw + bewijzen van de relatie op te vragen. Dat in eerste instantie er geen enkel gevolg werd gegeven aan deze beslissing tot de echtgenoot op 07/02/2022, hetzij meer dan 6 maanden na onze eerste beslissing, onze dienst informeerde dat mevrouw in Somalië verblijft en tijd nodig heeft om af te reizen naar Oeganda. Waarom de vrouw dit niet eerder deed blijft echter een vraagteken. Het toont in ieder geval aan dat mevrouw niet erg gehaast is haar echtgenoot te vervoegen.

Uiteindelijk wordt een interview afgenomen op 15/03/2022, waaruit blijkt dat:

- Betrokkenen hebben elkaar niet meer gezien sinds 2014 (!!)*
- De vrouw heeft geen enkele kennis over het waarom en hoe de man naar België ging*
- De vrouw verklaart regelmatig via Whatsapp te communiceren maar levert hiervan geen bewijzen aan. Hoewel ze naar eigen zeggen vooral praten over hun leven samen, weet ze niet hoe het appartement er uit ziet waar de man woont. Onze vraag om ook concrete bewijzen van de relatie voor te leggen, bleef echter zonder gevolg. In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 08/04/2022 om het advies van de Procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.*

In zijn advies van 01/07/2022 is de Procureur des Konings van mening dat het huwelijk tussen betrokkenen er duidelijk enkel op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. De Procureur des Konings verwijst in zijn advies naar de volgende elementen

- Betrokkenen hebben elkaar al niet meer gezien sinds 2014*
- er worden geen foto's van het huwelijk noch van hen samen voorgelegd*
- mevrouw weet niet hoe de man naar België is gevlucht en heeft geen enkele kennis over zijn leven in België*
- er worden geen bewijzen van beweerdelijke communicatie via whatsapp voorgelegd, hoewel dit expliciet gevraagd werd door de DVZ.*

Op 01/06/2023 maakt de advocaat van betrokkene een aantal bewijsstukken van geldstortingen over aan de Dienst Vreemdelingenzaken met de melding dat deze geldstortingen de huwelijksband bevestigt

tussen het koppel. Echter het overmaken van geld toont in geen geval aan of bewijst in geen geval een huwelijkse band. Het betreft enkel een geldelijke transactie waaraan geen enkele emotie kan verbonden worden.

Verder, ondanks het feit dat uit de geannuleerde beslissing evenals de het arrest van de RvV blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet naar bewijsstukken van de relatie en communicatie heeft gevraagd, moet onze dienst vaststellen dat betrokkenen deze tot op heden nog steeds niet hebben overgemaakt. Er worden aldus geen objectieve stukken voorgelegd die de duurzame relatie tussen betrokkenen kunnen aantonen.

Op basis van hogervermelde elementen is de Dienst Vreemdelingenzaken van mening dat art. 11, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 van toepassing is.

Art. 11. § 1 bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in een van de in artikel 10 bepaalde gevallen bevindt, in een van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven : [...] 4° het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent.

Het visum wordt derhalve geweigerd."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 12bis, §§5 en 6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"II.1.1. Hoewel de referentiepersoon Belg is sinds 24 februari 2022, werd de visumaanvraag ingediend hiervóór, dus op basis van artikel 10 VW.

Zulks wordt ook erkend door de thans bestreden beslissing.

In casu moet er dan ook toepassing gemaakt worden van de bepalingen in de Gezinsherenigingsrichtlijn en de omzetting in nationaal recht die het mogelijk maken een onderzoek te voeren indien er gegronde vermoedens zijn dat het huwelijk dat het recht op gezinshereniging opent een schijnhuwelijk is, en de bepalingen die toelaten de gezinshereniging te weigeren in het geval er vaststaat dat het huwelijk in kwestie effectief een schijnhuwelijk is. Verwerende partij moet zich op de correcte wettelijke bepaling baseren om de gezinshereniging met de referentiepersoon te weigeren.

II.1.2. Volgende wettelijke bepalingen zijn in casu dus van toepassing:

- Art. 10. § 1 VW.: "Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven : (...)

4° (...) - de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer; naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam.
(...)"

- Artikel 11, §1, eerste lid VW.: "De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in een van de in artikel 10 bepaalde gevallen bevindt, in een van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven : (...) 2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven; (...) 4° het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven."

- Art. 11, §1, tweede lid VW.: "In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie. In voorkomend geval vermeldt de beslissing de bepaling van artikel 3 die werd toegepast."

- Art. 12bis VW.: "§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. (...) § 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast. § 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren. "

- Een omzendbrief van 17 juni 2009 verduidelijkt dat er voor het bewijs van de familieband een cascadesysteem geldt: "1. Een cascadesysteem De vreemdeling die een verzoek tot gezinshereniging indient op basis van artikel 10, 10bis, 40bis of 40ter van de wet van 15 december 1980 moet het bewijs van zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschap met de vreemdeling bij wie hij zich voegt of die hij begeleidt, voorleggen.

Het regime van het bewijs van de familieband wordt voorzien in artikel 12bis van de wet voor wat de gezinshereniging met een vreemdeling betreft (art. 10 en art. 10bis) en in artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 tot uitvoering van de wet voor wat de gezinshereniging met een Europese burger of een Belg betreft. Het wordt in de vorm van een cascadesysteem georganiseerd.

De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld:

1. officiële documenten die deze band aantonen, opgesteld overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht, zowel wat de inhoudelijke en formele voorwaarden als wat de legalisatie betreft; Het gaat om de belangrijkste regel, waarvan de twee andere bewijsmiddelen afwijken. Over het algemeen gaat het om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht gelegaliseerd werd.

2. "andere geldige bewijzen"; Deze bewijzen gelden slechts indien het voor de vreemdeling onmogelijk is om officiële documenten voor te leggen en zijn onderworpen aan de discretionaire beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken

3. een onderhoud of een aanvullende analyse. Het onderhoud is eerder gericht op het vaststellen van het bestaan van een huwelijksband (of een partnerschap), terwijl de aanvullende analyse, in dit geval de DNA-test, gericht is op het bewijzen van het bestaan van de afstammingsband. "

- Artikel 12bis, §5 en §6 Vw.: "§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die [4 met betrekking tot die band]4 in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast. § 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren."

- Overweging 8 van de Gezinsherenigingsrichtlijn: "de situatie van vluchtelingen vraagt bijzondere aandacht vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er voor hen gunstigere voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging. "

- Artikel 5.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn: "Het verzoek gaat vergezeld van documenten waaruit de gezinsband blijkt en documenten waaruit blijkt dat voldaan is aan de voorwaarden bepaald in de artikelen 4 en 6 en, indien van toepassing, de artikelen 7 en 8, alsook van gewaarmerkte afschriften van de reisdocumenten van de gezinsleden."

- Artikel 11.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: " Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken. "

- De Commissie verwijst in verband met de documenten die kunnen gevraagd worden naar de bijzondere situatie van vluchtelingen die gedwongen waren hun land te ontvluchten, en het feit dat dit betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst: "Krachtens artikel 11 is artikel 5 van toepassing op de indiening en behandeling van het verzoek, onverminderd de afwijking met betrekking tot officiële bewijsstukken in artikel 11, lid 2.

Krachtens artikel 5, lid 2, mogen lidstaten derhalve verzoeken om documenten waaruit de gezinsband blijkt, en desgewenst gesprekken houden en ander onderzoek verrichten, indien dat noodzakelijk wordt geacht. De bijzondere situatie van vluchtelingen die gedwongen waren hun land te ontvluchten betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst." (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, pg 22).

De lidstaten hebben geen beoordelingsmarge om bij het ontbreken van officiële documenten andere bewijsmiddelen in ontvangst te nemen: "In artikel 11, lid 2, wordt expliciet, zonder dat er sprake is van een beoordelingsmarge, bepaald dat een beslissing tot afwijzing van het verzoek niet louter gebaseerd kan zijn op het ontbreken van bewijsstukken en dat de lidstaten in dergelijke gevallen "ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een (...) gezinsband" in aanmerking moeten nemen. Aangezien dergelijke "andere bewijsmiddelen" moeten worden beoordeeld overeenkomstig het nationaal recht, hebben de lidstaten een zekere beoordelingsmarge.

Wel moeten zij duidelijke regels vaststellen voor de vereisten inzake deze bewijsmiddelen. Voorbeelden van "andere bewijsmiddelen" voor het aantonen familiebanden zijn schriftelijke/mondelinge verklaringen van de indieners, gesprekken met de gezinsleden of onderzoek naar de situatie in het buitenland. Deze verklaringen kunnen dan bijvoorbeeld worden bevestigd door ondersteunend bewijsmateriaal als

documenten, audiovisueel materiaal, documenten of fysieke bewijsstukken (zoals diploma's en afschriften van banktransacties) of kennis van specifieke feiten.

Voor de individuele beoordeling bedoeld in artikel 17 moeten de lidstaten bij het beoordelen van de bewijsstukken die door de indiener zijn overgelegd, alle relevante factoren in aanmerking nemen, met inbegrip van leeftijd, geslacht, opleiding, achtergrond en sociale status alsook specifieke culturele aspecten. De Commissie meent dat indien er gerede twijfels bestaan nadat andere soorten bewijs zijn onderzocht; of er duidelijke aanwijzingen zijn dat er sprake is van fraude, als laatste middel DNA-tests kunnen worden gebruikt. De Commissie is van mening dat de lidstaten in voorkomend geval de UNHCR-beginselen inzake DNA-tests in acht moeten nemen". (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, pg 23).

De Europese Commissie spoort de lidstaten aan om zich bij het gebruik van hun beoordelingsmarge in het kader van gezinshereniging zoveel mogelijk te laten leiden door humanitaire motieven en een bijzonder zorgvuldig onderzoek te verrichten. (Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, p.22). Het UNHCR stelt in haar antwoord op het Groenboek van de Europese Commissie inzake het recht op gezinshereniging van derdelanders: "Following separation caused by forced displacement such as from persecution and war, family reunification is often the only way to ensure respect for a refugee's right to family unity. (...) It is with this in mind that UNHCR advocates for family reunification mechanisms which are swift and efficient in order to bring families together as early as possible." (UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Refugee Family Reunification. UNHCR's Response to the European Commission Green Paper on the Right to Family Reunification of Third Country Nationals Living in the European Union (Directive 2003/86/EC), februari 2012, beschikbaar op <http://www.refworld.org/docid/4f55elcf2.html>)

- Art 16.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: "2. De lidstaten kunnen tevens het verzoek tot toegang en verblijf met het oog op gezinshereniging afwijzen of de verblijfstitel van gezinsleden intrekken of weigeren te verlengen indien is vastgesteld dat: a) er valse of misleidende informatie is verstrekt, valse of vervalste documenten zijn gebruikt, of anderszins fraude is gepleegd of onwettige middelen zijn gebruikt; b) het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend tot stand is gebracht om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in een lidstaat te verkrijgen. "

- Artikel 16.4 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: "4. De lidstaten kunnen specifieke controles verrichten wanneer er gegronde vermoedens bestaan dat er sprake is van fraude of een schijnhuwelijk, -partnerschap of -adoptie, zoals bedoeld in lid 2. Er kunnen ook gerichte controles uitgevoerd worden bij de verlenging van de verblijfstitel van gezinsleden." De Commissie geeft aan dat lidstaten enkel specifieke controles mogen verrichten wanneer er gegronde vermoedens bestaan van een schijnhuwelijk. Algemene controles zijn uit den boze: "Overeenkomstig artikel 16, lid 4, kunnen de lidstaten specifieke controles verrichten wanneer er gegronde vermoedens bestaan dat er sprake is van fraude of een schijnhuwelijk, -partnerschap of adoptie. Algemene controles van specifieke categorieën huwelijken, partnerschappen of adoptiezaken zijn echter niet toegestaan." (Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, pg. 27).

De Commissie verwijst verder naar afdeling 4.2 van de richtsnoeren inzake de richtlijn vrij verkeer van 2009 als uitgangspunt voor de definities (Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, pg 27). Uit die Mededeling blijkt dat een huwelijk slechts een schijnhuwelijk kan zijn indien het enige doel van het huwelijk een verblijfsvoordeel was en dat de kwaliteit van de relatie er verder niets toe doet.

- In overweging 28 van de richtlijn worden schijnhuwelijken omschreven als huwelijken die zijn aangegaan met als enig doel het in de richtlijn neergelegde recht van vrij verkeer en verblijf te kunnen genieten, waarop anders geen aanspraak zou kunnen worden gemaakt. Een huwelijk kan niet als een schijnhuwelijk worden beschouwd louter omdat het een immigratievoordeel of enig ander voordeel oplevert. De kwaliteit van de relatie is irrelevant voor de toepassing van artikel 35." (Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad van 2 juli 2009 inzake richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, COM(2009) 313 definitief, blz. 15-17)

Verder verwijst de Commissie naar de handleiding schijnhuwelijken die betrekking heeft op schijnhuwelijken tussen EU-burgers en onderdanen van derde landen in het licht van het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, om ook voor gezinshereniging met derdelanders als richtsnoer te fungeren, in het bijzonder op het gebied van onderzoeksinstrumenten en - technieken en grensoverschrijdende samenwerking (zie Handboek van de Europese Commissie om schijnhuwelijken beter te bestrijden, van 26 september 2014. https://www.agii.be/sites/default/files/bestanden/handboek_commissie_strijd_schijnhuwelijken_20140926.pdf).

Daaruit blijkt dat om van een schijnhuwelijk te spreken er op zijn minst sprake moet zijn van artificieel gedrag, de wil te bedriegen voordat, en op het moment dat, beide partijen in het huwelijk treden. Als een huwelijk oprecht begint maar later de wil tot een duurzame relatie verdwijnt is het geen schijnhuwelijk. Het enige doel van het huwelijk moet zijn om een verblijfsvoordeel te krijgen. Het loutere feit dat een huwelijk een verblijfsvoordeel oplevert maakt het geen schijnhuwelijk: "Artificial conduct Firstly, the conduct, through which ELI law is abused, must be artificial in the sense that it is a feigned imitation, tacking naturalness, sincerity or spontaneity. When it comes to marriages of convenience, the abusive conduct is linked to the absence of intention of the married couple to create a family as a married couple and to lead a genuine marital life. The abusive character of marriages of convenience is represented by mala fide of the spouses prior to and at the moment they enter into the marriage. Marriages which started off as genuine marriages but later descended into something that is merely of form should not be considered as marriages of convenience even where a marriage that would otherwise have been terminated by divorce is maintained for the sole purpose of continuing to confer on the non-EU spouse a right of residence under EU law on free movement of EU citizens. Sole purpose The abusive conduct must be made with the purpose of obtaining the right of free movement and residence under EU law. /As the notion of "sole purpose" is an autonomous concept of EU law, it must be interpreted according to EU law, taking into account primarily the purpose of this concept in the wider context of the fundamental freedom to move and the fight against abuse. Therefore, the notion of "sole purpose" should not be interpreted literally (as being the unique or exclusive purpose) but rather as meaning that the objective to obtain the right of entry and residence must be the predominant purpose of the abusive conduct. A conduct aimed at abusively acquiring more than one unfair advantage (such as, in addition to the right of residence, a tax advantage) may also be considered as abusive. On the other hand, a marriage cannot be considered as a marriage of convenience simply because it brings an immigration advantage, or indeed any other advantage (for example the right to a particular surname, location-related allowances, tax advantages or entitlement to social housing for married couples)." (Handboek van de Europese Commissie om schijnhuwelijken beter te bestrijden, van 26 september 2014, https://www.agii.be/sites/default/files/bestanden/handboek_commissie_strijd_schijnhuwelijken_20140926.pdf)

- Artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn voorziet in een individualiseringsplicht: "In geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

In het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie C-635/17 van 13 maart 2019, wordt het volgende gesteld:

"Wat de verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid betreft, zij eraan herinnerd dat een dergelijk verzoek volgens artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 met name vergezeld moet gaan van "documenten waaruit de gezinsband blijkt". Artikel 11, lid 2, van deze richtlijn preciseert dat het om „officiële bewijsstukken" moet gaan en dat bij gebreke daarvan de lidstaat „andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking neemt". Artikel 5, lid 2, tweede alinea, van de richtlijn preciseert dat „teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht". [...]

Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt, verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het

betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. van de richtsnoeren".

Zoals de advocaat-generaal in de punten 65, 66, 77, 79 en 81 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt hieruit dat deze elementen, verklaringen en uitleg ten eerste objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen. Ten tweede moeten de nationale autoriteiten ook rekening houden met de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij worden geconfronteerd, zodat de eisen die kunnen worden gesteld aan de bewijskracht of de plausibiliteit van de elementen die de gezinshereniger of het gezinslid verstrekt, met name om aan te tonen dat het niet mogelijk is om officiële bewijsstukken van de gezinsband over te leggen, evenredig moeten zijn en moeten afhangen van de aard en het niveau van de problemen waaraan zij blootstaan.

- Volgens overweging 8 van richtlijn 2003/86 vraagt de situatie van vluchtelingen en personen die een subsidiaire bescherming genieten, immers bijzondere aandacht wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te leiden.

Zo wordt in punt 6.1.2 van de richtsnoeren eveneens gepreciseerd dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst. Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen. Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen". Uit de bestreden beslissing lijkt dat verwerende partij op geen enkel ogenblik onderzoek heeft gevoerd naar de reden van het huwelijk van verzoekende partij en de referentiepersoon, de geldigheid van hun religieus huwelijk en de redenen waarom verzoekende partij en de referentiepersoon een beperkt contact hadden met elkaar, namelijk ten gevolge van hun beperkte communicatiemogelijkheden en het feit dat verzoekende partij en de referentiepersoon diende te vluchten uit Somalië.

II.1.3. Verwerende maakt toepassing van artikel 16 van de Gezinsherenigingsrichtlijn en artikel 11 van de Vreemdelingenwet

Verwerende partij moet dus (1) motiveren welke "gegronde vermoedens" er voorhanden waren die een 'gerichte' controle mogelijk maakte en (2) op welke wijze er is komen vast te staan dat het huwelijk op 15 maart 2018 uitsluitend werd afgesloten opdat verzoekende partij toegang tot het grondgebied zou krijgen.

Verwerende partij motiveert niet op basis van welke vermoedens er besloten werd om een interview van verzoekende partij af te nemen op de Belgische ambassade te Nairobi en er kan dan ook niet onderzocht worden of het om 'gegronde vermoedens' in de zin van artikel 16 van de richtlijn ging of niet.

In haar beslissing tot uitstel dd. 30/07/2021 stelt zij louter:

(...)

Er wordt niet gemotiveerd waarom. Het blijkt ook niet uit het administratief dossier dat deze beslissing effectief betekend en uitgelegd werd aan de verzoekende partij (zie II.1.4.).

Na het interview op de ambassade heeft verwerende partij besloten om het parket om advies te vragen. Het is zeer de vraag of het inwinnen van advies bij het parket, op basis van de zeer beperkte informatie die verwerende partij aan het parket bezorgd heeft, kan doorgaan voor een 'gerichte controle' in de zin van artikel 16 van de richtlijn. Verzoekende partij meent alleszins van niet.

II.1.4. Ondergeschikt gaat de verzoekende partij hierna op de motieven van de bestreden beslissing in om aan te tonen dat deze niet getuigen van zorgvuldige feitengaring.

*De bestreden beslissing stelt:
(...)*

Reeds op 13 mei 2021 informeerde de raadsman van de verzoekende partij dat zij terug in Somalië was (stuk 3). Op 16 mei kreeg de raadsman hiervan plots een ontvangstbevestiging (zie ook stuk 3). Zij had dus wel degelijk "haast" om naar België te komen.

*De verzoekende partij weet wel degelijk waarom haar man naar België ging, ze weet alleen niet hoe – ook hier gaat de verwerende partij dus te kort door de bocht:
(...)*

De verzoekende partij verklaart inderdaad via Whatsapp te communiceren met haar echtgenoot. Nergens blijkt dat daar ook maar enig bewijs van wordt gevraagd. Ook dit verwijt is dus compleet onredelijk.

Als de verwerende partij zich hiervoor op de beslissing tot uitstel dd. 30/07/2021 baseert hiervoor, dan kan alvast niet worden gezien dat deze Nederlandstalige beslissing effectief betekend en uitgelegd werd aan de verzoekende partij.

*II.1.5. Nog straffer is dat het schrijven van het openbaar ministerie, waarop de beslissing zich baseert, zelf letterlijk stelt dat het niet in staat was een "gedegen" onderzoek te voeren:
(...)
(...)*

Er werd zelfs geen gehoor met de echtgenoot afgenomen!!

Het hele advies en de daaropvolgende beslissing is dus gebaseerd op het korte Engelstalige interview met de verzoekende partij en de beslissing tot uitstel van DVZ die vermoedelijk nooit betekend werd of specifiek uitgelegd aan de verzoekende partij.

Ook de onwetendheid van het parket (dat hier bij gebreke aan een degelijk onderzoek dan toch meent een advies te kunnen leveren) omtrent de Somalische huwelijksakte valt op, aangezien het parket dit tevens als reden gebruikt (de verwerende partij is wel zo slim om dit niet over te nemen).

De argumenten (niet precies kunnen beschrijven appartement van de referentiepersoon, geen fysiek contact meer na de vlucht van de referentiepersoon in 2014) hebben trouwens voornamelijk betrekking op de situatie na het huwelijk, waarover de Europese Commissie stelt: "The abusive character of marriages of convenience is represented by mala fide of the spouses prior to and at the moment they enter into the marriage. Marriages which started off as genuine marriages but later descended into something that is merely of form should not be considered as marriages of convenience even where a marriage that would otherwise have been terminated by divorce is maintained for the sole purpose of continuing to confer on the non-EU spouse a right of residence under EU law on free movement of EU citizens."

Ook de huidige contacten waarop de verwerende partij hamert en waarvan zij stelt bewijs te willen zien, zeggen niets over de omstandigheden en de wil van de verzoekende partij op het moment van het huwelijk. In die zin is het bovendien meer dan opmerkelijk dat zij, na het vernietigingsarrest in deze zaak méér dan 6 maanden stil zat (ze deed niets) om verzoekende partij nu verwijten te maken. Dit is niet ernstig. Voor de volledigheid maakt de verzoekende partij met stuk 4 een aantal Whatsappuittreksels over. Deze tonen aan dat zij die wel degelijk had kunnen overmaken als zij hiertoe door de verwerende partij verzocht zou zijn geweest.

Kortom: had de verwerende partij de Gezinsherenigingsrichtlijn correct toegepast, dan was zij hoogstwaarschijnlijk met wat meer inleving te werk gegaan en tot een andersluidende beslissing gekomen. In elk geval kan dit niet worden uitgesloten, iets wat de Raad met haar marginale toetsingsbevoegdheid enkel zonder meer kan vaststellen en de verwerende partij vragen om haar werk opnieuw te doen op basis van de correcte wettelijke bepalingen.

II.1.6. Ook verplicht artikel 8 EVRM rekening te houden met het familieleven van de subsidiair beschermde in kwestie:

“Artikel 8 – Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verwerende partij heeft in casu een positieve verplichting om verzoekende partij en haar echtgenote, dan wel partner, een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen. Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie.

In casu werd het bestaan van dit familieleven geenszins op ernstige wijze onderzocht.

Het is immers niet omdat er in het dossier geen gelegaliseerde documenten konden worden voorgelegd of omdat de verwerende partij meent dat de relatie niet duurzaam genoeg zou zijn dat er in casu geen sprake is van een beschermingswaardige familieband.

Aldus blijkt er evenmin nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een correcte belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid die verzoekende partij en haar echtgenote/partner redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten (ze trekt immers de huwelijksband zelf in twijfel en stopt daar met elke verdere analyse).

Integendeel, de verwerende partij lijkt zich louter verdiept te hebben in het zoeken naar bijkomende tekortkomingen – op basis van irrelevante futiliteiten wordt de huwelijksband hier in twijfel getrokken.

De bestreden beslissing is aldus tevens manifest in strijd met artikel 8 EVRM en met de materiële motiveringsplicht.”

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3. Uit de bestreden beslissing blijkt en door de verzoekende partij wordt bevestigd dat die laatste haar visumaanvraag, vermeld in punt 1.1., heeft ingediend op grond van artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Het betreft aldus een aanvraag gezinshereniging van een buitenlandse echtgenote van een vreemdeling “die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten”. Het gegeven dat de gezinshereniger op 24 februari 2022 de Belgische nationaliteit heeft verworven, doet, zoals de partijen aangeven, hieraan geen afbreuk.

Voormelde bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten:

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;
(...)"

Artikel 12bis van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

(...)

§ 2. Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document. De datum voor het indienen van de aanvraag is die waarop alle bewijzen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd.

De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en ter kennis gebracht. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet is voldaan, (...).

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.

Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van negen maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vijfde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden.

§3. (...)

§3bis (...)

§4. (...)

§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

§7. (...)"

Artikel 12bis, §§ 5-6 van de Vreemdelingenwet betreft aldus de specifieke situatie van aanvragen met het oog op de gezinshereniging met een gezinshereniger die de internationale bescherming geniet en met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden reeds bestonden vooraleer de gezinshereniger naar België

kwam en waarbij de aanvraag niet vergezeld gaat van officiële documenten die aantonen dat er is voldaan aan de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarde met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband. In dit geval wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgemaakt. Bij gebreke hieraan, kunnen de in §6 voorziene bepalingen worden toegepast, met name indien er geen officiële documenten *“overeenkomstig artikel 30 van het WIPR of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie”* voorliggen, kan de gemachtigde elk noodzakelijk geacht onderzoek en aanvullende analyse laten uitvoeren.

De voormelde bepalingen zijn er derhalve op gericht om, bij gebrek aan officiële documenten, te onderzoeken of de bloed- of aanverwantschapsband met de voormelde specifieke categorie van gezinsherenigers al dan niet op een andere manier als bewezen kan worden geacht.

3.4. *In casu* heeft de gemachtigde uitdrukkelijk aangegeven dat een Somalisch huwelijksdocument werd voorgelegd dat niet voorzien werd van een beëdigde vertaling noch van enige legalisatie en dat derhalve in toepassing van artikel 12bis, §§5-6 van de Vreemdelingenwet bijkomend onderzoek wordt verricht naar de aard van de relatie tussen betrokkenen. Wanneer deze uitdrukkelijke vermelding van een onderzoek in de zin van artikel 12bis, §§5-6 van de Vreemdelingenwet wordt samen gelezen met het als eerste vermelde motief dat de verzoekende partij zich niet kan beroepen op de richtlijnen van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, dan zou de geboden motivering erop kunnen wijzen dat de gemachtigde de voorgehouden verwantschapsband tussen de verzoekende partij en de gezinshereniger niet voldoende bewezen heeft geacht.

In het kader van het onderzoek of de verzoekende partij daadwerkelijk een familielid is zoals bedoeld in artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, stelt de gemachtigde wel dat er *“in toepassing van art 12bis§5-6 bijkomend onderzoek (wordt) verricht”*, maar blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing voorts niet of dit onderzoek al dan niet heeft uitgewezen dat de huwelijksband als bewezen wordt geacht.

De gemachtigde verwijst daarentegen naar zijn twijfels betreffende de oprechtheid (en niet het bestaan) van het huwelijk en naar een advies van de procureur des Konings *“met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk”*, hetgeen dus veronderstelt, het weze herhaald, dat de gemachtigde aanneemt dat de verzoekende partij en de gezinshereniger in het buitenland daadwerkelijk een huwelijk hebben voltrokken.

Uit deze motieven blijkt aldus dat de gemachtigde aanneemt dat er – overeenkomstig artikel 12bis, §§5-6 van de Vreemdelingenwet – een voldoende bewijs voorligt dat de verzoekende partij en de gezinshereniger in het buitenland zijn gehuwd en wordt het visum gezinshereniging geweigerd omdat de gemachtigde van oordeel is dat het gaat om een schijnsituatie waarbij hij weigert het huwelijk te erkennen.

Met andere woorden wordt geoordeeld dat het huwelijk in het buitenland wel werd voltrokken maar dat het niet het recht op gezinshereniging opent omdat het huwelijk enkel werd afgesloten met het oog op een verblijfsrechtelijk voordeel.

3.5. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt aldus niet dat de gemachtigde zich steunt op het niet of niet afdoende bewezen zijn van het feit dat de verzoekende partij en de gezinshereniger op 20 juni 2014 in Somalië gehuwd zijn, doch wel op artikel 11, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet omdat het vast staat dat het huwelijk uitsluitend afgesloten werd opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er zou kunnen verblijven.

Voormelde bepaling luidt als volgt:

“§ 1.

De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in een van de in artikel 10 bepaalde gevallen bevindt, in een van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven :

(...)

4° het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.”

De verzoekende partij betwist niet, en de Raad stelt vast, dat artikel 11, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet de correcte rechtsgrond is indien een visum wordt geweigerd omdat, hoewel het

bestaan van een huwelijk (aanverwantschapsband) wordt aangenomen, omtrent het huwelijk geoordeeld wordt dat het uitsluitend afgesloten werd opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er zou kunnen verblijven.

Echter betwist de verzoekende partij dat het *in casu* zou gaan om een huwelijk dat uitsluitend afgesloten werd opdat zij het Rijk zou kunnen binnenkomen of er zou kunnen verblijven.

De verzoekende partij wijst op artikel 16.2 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG) waaruit blijkt dat de lidstaten het verzoek tot toegang en verblijf met het oog op gezinshereniging kunnen afwijzen indien is vastgesteld dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend tot stand is gebracht om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in een lidstaat te verkrijgen. Zij wijst er voorts op dat de Europese Commissie, in een Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging van 3 april 2014, verwijst naar afdeling 4.2. van de richtsnoeren inzake de richtlijn vrij verkeer van 2009 als uitgangspunt voor de definities, waarbij uit die Mededeling blijkt dat een huwelijk slechts een schijnhuwelijk kan zijn indien het enige doel van het huwelijk een verblijfsvoordeel was en dat de kwaliteit van de relatie er verder niets toe doet, dat in overweging 28 van de richtlijn schijnhuwelijken worden omschreven als huwelijken die zijn aangegaan met als enig doel het in de richtlijn neergelegde recht van vrij verkeer en verblijf te kunnen genieten, waarop anders geen aanspraak zou kunnen worden gemaakt, dat een huwelijk niet als schijnhuwelijk kan worden beschouwd louter omdat het een immigratievoordeel of enig ander voordeel oplevert. De verzoekende partij wijst ook op de verwijzing van de Commissie naar de handleiding schijnhuwelijken van 26 september 2014, waaruit blijkt dat om van een schijnhuwelijk te kunnen spreken op zijn minst sprake moet zijn van een artificieel gedrag, de wil te bedriegen voordat, en op het moment dat, beide partijen in het huwelijk treden, dat als een huwelijk oprecht begint maar later de wil tot een duurzame relatie verdwijnt het geen schijnhuwelijk is, dat het enige doel van het huwelijk moet zijn om een verblijfsvoordeel te krijgen, dat het loutere feit dat een huwelijk een verblijfsvoordeel oplevert, het geen schijnhuwelijk maakt. De verzoekende partij betoogt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op geen enkel ogenblik onderzoek heeft gevoerd naar de reden van het huwelijk van de verzoekende partij en de referentiepersoon.

Vervolgens wijst de verzoekende partij erop dat de verwerende partij toepassing maakt van artikel 16 van de gezinsherenigingsrichtlijn en artikel 11 van de Vreemdelingenwet. Zij meent dat de verwerende partij dan ook onder meer moet motiveren op welke wijze is komen vast te staan dat het huwelijk op 15 maart 2018 (lees: 20 juni 2014) uitsluitend werd afgesloten opdat zij toegang tot het grondgebied zou krijgen. De verzoekende partij betoogt dat de argumenten van de verwerende partij, namelijk het niet precies kunnen beschrijven van het appartement van de referentiepersoon, geen fysiek contact na de vlucht van de referentiepersoon in 2014, voornamelijk betrekking hebben op de situatie van na het huwelijk, dat ook de huidige contacten waarop de verwerende partij hamert en waarvan zij stelt bewijzen te willen zien, niets zeggen over de omstandigheden en de wil van de verzoekende partij op het moment van het huwelijk.

3.6. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk, zoals reeds aangegeven, dat de verwerende partij het visum gezinshereniging weigert op grond van artikel 11, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet omdat het vast staat dat het huwelijk uitsluitend afgesloten werd opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er zou kunnen verblijven.

Deze wettelijke bepaling is op zich duidelijk in die zin dat de verwerende partij enkel kan beslissen dat de aanvrager van een visum lang verblijf met het oog op de gezinshereniging met een echtgenoot-derdelander, niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven wanneer het “vast staat” dat het huwelijk “uitsluitend afgesloten werd” opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven. De door de wetgever gehanteerde terminologie kan niet anders worden begrepen als dat de verwerende partij dient aan te tonen (“het staat vast”) dat de intentie van minstens één van de huwelijkspartners er op het moment van de huwelijksvoltrekking (“het huwelijk werd afgesloten opdat”) enkel en alleen (“uitsluitend”) in bestond om de aanvrager van het visum een toegang tot en/of een verblijf op het Belgische grondgebied te verschaffen.

3.7. De verzoekende partij kan gevolgd worden dat uit de bestreden beslissing echter niet blijkt dat de verwerende partij onderzoek heeft gevoerd naar de reden van het huwelijk van de verzoekende partij en de referentiepersoon alsook dat de verwerende partij gehouden was te motiveren op welke wijze is komen vast te staan dat het huwelijk – dat dateert van 20 juni 2014 – uitsluitend werd afgesloten opdat zij toegang

tot het grondgebied zou krijgen. De verzoekende partij kan gevolgd worden dat de argumenten van de verwerende partij, namelijk het niet precies kunnen beschrijven van het appartement van de referentiepersoon, geen fysiek contact na de vlucht van de referentiepersoon in 2014, voornamelijk betrekking hebben op de situatie van na het huwelijk, dat ook de huidige contacten waarop de verwerende partij hamert en waarvan zij stelt bewijzen te willen zien, niets zeggen over de omstandigheden en de wil van de verzoekende partij op het moment van het huwelijk.

3.8. De Raad kan voorts vaststellen dat de bestreden beslissing motieven lijkt te bevatten die enerzijds het bestaan van een huwelijk op zich betwist – waar erop gewezen wordt dat de procureur des Konings in zijn advies van 1 juli 2022 verwijst naar het feit dat er geen foto's van het huwelijk worden voorgelegd – en anderzijds het bestaan van een werkelijk huwelijksleven betwist – waar onder meer gesteld wordt dat de procureur des Konings in zijn advies van 1 juli 2022 verwijst naar het feit dat de betrokkenen elkaar niet meer hebben gezien sinds 2014, de verzoekende partij geen kennis heeft over hoe en waarom haar man naar België ging en geen kennis heeft over zijn leven in België, de verzoekende partij geen bewijzen aanlevert van communicatie en waar ook gemotiveerd wordt dat er geen objectieve stukken worden voorgelegd die de duurzame relatie tussen betrokkenen kunnen aantonen – doch niet blijkt dat de verwerende partij het weigeren van het visum heeft gesteund op artikel 11, §1, eerste lid, 1° *iuncto* artikel 10 *iuncto* artikel 12bis, §§5-6 van de Vreemdelingenwet omwille van het niet aantonen van het bestaan van een aanverwantschapsband, *in casu* een huwelijk, noch op artikel 11, §1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet omwille van het feit dat de verzoekende partij en de vreemdeling die vervoegd wordt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- en gezinsleven onderhouden.

3.9. In zoverre zou kunnen geoordeeld worden dat artikel 10 van de Vreemdelingenwet de wettelijke basis vormt voor de bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat de conclusie dat de verzoekende partij, die op het ogenblik van het indienen van haar aanvraag verklaart echtgenote te zijn van een in België erkende en verblijfsgerechtigde vluchteling, zich niet kan beroepen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging, vervat in artikel 10 van de Vreemdelingenwet, *in casu* enkel, gelet op het ontbreken van enige motivering over het niet voldoen aan deze of gene voorwaarde van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, op draagkrachtige en pertinente wijze kan worden geschraagd door de concrete vaststelling dat de verzoekende partij niet of niet afdoende bewijst dat zij gehuwd is met de gezinshereniger zodat zij zich niet kan beroepen op de hoedanigheid van echtgenote van de gezinshereniger.

De Raad herhaalt dat dit niet, minstens niet ondubbelzinnig, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing. Hieruit blijkt dat de gemachtigde – hoewel zij er aldus wel op wijst dat in zijn advies van 1 juli 2022 de procureur des Konings verwijst naar het feit dat er geen foto's van het huwelijk worden voorgelegd – zich niet steunt op het niet of niet afdoende bewezen zijn van het feit dat de verzoekende partij en de gezinshereniger op 20 juni 2014 in Somalië gehuwd zijn, doch wel dat hij advies inwint bij de procureur des Konings “*met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk*”, dat de procureur des Konings in zijn advies van 1 juli 2022 van mening is dat het huwelijk tussen de verzoekende partij en de gezinshereniger er duidelijk enkel op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen, hetgeen dus veronderstelt dat de gemachtigde aanneemt dat de verzoekende partij en de gezinshereniger in het buitenland daadwerkelijk een huwelijk hebben voltrokken.

3.10. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de weigering van het visum gezinshereniging *in casu* wordt gegrond op artikel 11, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet doch blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins waarom kan geoordeeld worden dat het huwelijk van 20 juni 2014 uitsluitend werd afgesloten opdat de verzoekende partij toegang tot het grondgebied zou krijgen.

De in de bestreden beslissing gegeven motieven kunnen niet de in artikel 11, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet beschreven weigeringsgrond onderbouwen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

3.11. De opmerkingen van de verwerende partij in de verweernota doen aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

Waar de verwerende partij stelt dat de verzoekende partij onder het toepassingsgebied van artikel 11, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet valt daar de aanvraag voornamelijk een aanvraag betreft met het oog op een verblijfsvoordeel, gaat zij eraan voorbij dat opdat voormelde bepaling toepassing kan vinden

niet de aanvraag – wat uiteraard als doel heeft het bekomen van een verblijfsvoordeel – dient ingediend te worden “opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven”, doch wel dat het huwelijk “uitsluitend afgesloten werd(...) opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven”.

Het betoog dat zij het huwelijk niet erkent en derhalve geen nuttig gevolg kan verlenen aan de aanvraag, dat dient gekeken te worden naar artikel 11, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, dat wanneer er sprake is van een huwelijk dat enkel aangegaan werd met het oog op het betreden of verblijven op het grondgebied, zij kan besluiten dat hieraan geen rechten kunnen worden verbonden, dat, gelet op de bijzondere situatie, de verwerende partij het nuttig heeft geacht om advies te vragen aan het Openbaar Ministerie, dat daarbij in de bestreden beslissing een overzicht wordt gegeven van de bevindingen van dit onderzoek, en dat de procureur des Konings duidelijk aangeeft dat haar ambt adviseert om geen rechtsgevolgen te verstrekken aan het afgesloten huwelijk, dat het betoog van de verzoekende partij het besluit van de verwerende partij niet aan het wankelen brengt en dat de verwerende partij niet simpelweg weigert het huwelijk te erkennen, doch dit gebeurde na advies en het duidelijk besluit van het Openbaar Ministerie, betreft in wezen het herhalen van het feit dat zij het visum weigert op grond van artikel 11, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet daar er volgens haar, en dit in navolging van en gegrond op de bevindingen van de Procureur des Konings, sprake is van een huwelijk dat enkel aangegaan werd met het oog op het betreden of verblijven op het grondgebied, waardoor het huwelijk niet erkend wordt. Voormeld betoog doet dan ook geen afbreuk aan de vaststellingen van onderhavig arrest.

De Raad benadrukt in deze nog dat het advies van de procureur des Konings slechts een advies betreft. Het staat de verwerende partij in deze vrij de inhoud van het advies van de procureur des Konings over te nemen in haar weigeringsbeslissing, doch dit doet geen afbreuk aan het gegeven dat het de verwerende partij zelf is die moet beslissen of het visum al dan niet wordt afgeleverd. Het komt enkel aan de verwerende partij toe om de uiteindelijke beslissing inzake de visumaanvraag te nemen en dit nadat een deugdelijk en individueel onderzoek werd gevoerd. Hoewel het op zich niet bij wet is verboden dat de gemachtigde zich bij het nemen van zijn bestuurlijke beslissing laat adviseren door de procureur des Konings, is en blijft het dus in elk geval aan de gemachtigde om er zich van te vergewissen dat hij beschikt over de nodige elementen om op een deugdelijke gemotiveerde en redelijke wijze tot de conclusie te kunnen komen dat in het individuele aan hem voorgelegde geval voldaan is aan de vereisten van artikel 11, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet dat het “vast staat” dat het huwelijk “uitsluitend afgesloten werd” opdat de verzoekende partij het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven. De gemachtigde is niet gebonden door het advies van de procureur des Konings en aangezien de bevoegdheid inzake de toepassing van artikel 11, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet uitsluitend bij de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde ligt, kan de gemachtigde zich slechts beperken tot het overnemen van het advies van de procureur des Konings indien dit advies op zich reeds de nodige sluitende elementen bevat die de gemachtigde toelaten om op een deugdelijke en redelijke wijze te concluderen dat het vast staat dat het huwelijk werd afgesloten met de uitsluitende bedoeling dat de verzoekende partij België kan binnenkomen en er kan verblijven. De Raad spreekt zich evenwel niet uit over de wettigheid van het advies van de procureur des Konings, doch wel over de deugdelijkheid van de motivering zoals opgenomen in de thans bestreden akte. Indien de gemachtigde deze of gene vaststellingen van het advies van de procureur des Konings tot de zijne maakt, *quod in casu*, dan maken deze vaststellingen uiteraard ook deel uit van de motivering van de genomen weigeringsbeslissing. Zij kunnen op deze wijze dan ook door de Raad worden meegenomen in de beoordeling van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, doch dit enkel in het licht van de toepassing van artikel 11, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet en niet in het kader van een burgerrechtelijke betwisting.

De verwerende partij betoogt verder dat de grieven van de verzoekende partij in realiteit onder andere betrekking hebben op de rechtsgeldigheid van documenten en met name tevens de betwisting dat het hier om een daadwerkelijke huwelijksband gaat. Zij stelt dat de Raad niet bevoegd is om kennis te nemen van de betwistingen die gevoerd worden ten aanzien van burgerlijke of politieke rechten die door de wetgever niet expliciet aan haar werden toegewezen. De verwerende partij stelt vast dat de verzoekende partij de Raad uitnodigt om zich uit te spreken over de geldigheid van de beslissing om “de voorgehouden afhankelijkheid en meer uitgebreid beweerdelijke adoptie” en de in dit kader voorgebrachte stukken niet te erkennen, dat deze discussie echter niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verwerende partij geenszins kan gevolgd worden waar zij in haar verweernota stelt dat de verzoekende partij de Raad uitnodigt om zich uit te spreken over de geldigheid van de beslissing om “de voorgehouden afhankelijkheid en meer uitgebreid beweerdelijke adoptie” en de in dit kader voorgebrachte stukken niet te erkennen.

Waar zij meent dat de verzoekende partij met haar betoog de Raad uitnodigt zich uit te spreken over de geldigheid van de beslissing tot het niet erkennen van het huwelijk, dat de verwerende partij wel degelijk motiveert dat er op basis van artikel 11, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet wordt geoordeeld dat het hier een huwelijk betreft waar er sprake is van een verblijfsrechtelijk voordeel, stelt de Raad vast dat het inderdaad niet aan de Raad is, maar aan de bevoegde burgerlijke rechter om zich *erga omnes* uit te spreken over het schijnkarakter van het buitenlandse huwelijk. Het is in dat opzicht overigens ook niet aan de minister *c.q.* de staatssecretaris of de gemachtigde, noch aan de procureur des Konings, om *erga omnes* te beslissen dat het buitenlandse huwelijk *an sich* nietig is op grond van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek *juncto* artikel 21 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR). Deze bevoegdheid komt in België enkel toe aan de familierechtbank, dit indien deze rechtbank bevoegd is krachtens artikel 3 van de Verordening (EG) nr. 2201/2003 van de Raad van 27 november 2003 betreffende de bevoegdheid en de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in huwelijkszaken en inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid, en tot intrekking van Verordening (EG) nr. 1347/2000. De gemachtigde is echter wél bevoegd om de afgifte van een inreisvisum te weigeren met toepassing van artikel 11, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet in het in dit artikel omschreven geval. Dat het visum wordt geweigerd, heeft alsdan geen betrekking op het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht, maar op het recht op gezinshereniging van de betrokken vreemdeling.

De Raad heeft zich hierboven op zijn beurt niet uitgesproken over de erkenning/nietigheid van het huwelijk als burgerlijk recht en heeft zich niet ingemengd in de staat van personen, waar hij louter vaststelt dat de motieven van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn in het licht van de duidelijke bepalingen van artikel 11, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. De Raad is conform artikel 39/1, §1 van de Vreemdelingenwet *“als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen”*. De Raad is dan ook bevoegd om, binnen de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, te oordelen dat de motieven het besluit dat de visumaanvraag wordt geweigerd met toepassing van artikel 11, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat het vast moet staan dat het huwelijk uitsluitend werd afgesloten opdat de verzoeker België zou kunnen binnenkomen of er verblijven, niet kunnen schragen. De Raad heeft zodoende enkel een oordeel gevelde over de correcte en redelijke toepassing van artikel 11, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet en is dus binnen de aan de Raad toegewezen bevoegdheid gebleven.

Ter verduidelijking wijst de Raad er nog op dat hij zich niet uitspreekt over het al dan niet bestaan van een waarachtig huwelijk. Het is immers niet aan de Raad om ten aanzien van derden te bepalen dat de verzoekende partij en de gezinshereniger een waarachtig huwelijk hebben afgesloten. De Raad spreekt zich evenmin uit over een mogelijke toepassing van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek *juncto* artikel 21 van het WIPR. Daarnaast dient eraan te worden herinnerd dat de Raad in zijn eerdere vernietigingsarrest van 10 maart 2023 reeds heeft geoordeeld dat bij gebrek aan authentieke huwelijksakte *in casu* geen toepassing wordt (noch kan worden) gemaakt van artikel 27, §1 van het WIPR, en dat de gemachtigde als administratieve overheid ook niet louter naar artikel 21 van het WIPR kan verwijzen, zodat de bepaling van artikel 27, §1, vierde lid van het WIPR, die voorziet dat tegen de weigering van *“elke overheid”* om de geldigheid van de *“buitenlandse authentieke akte”* te erkennen beroep kan worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg *c.q.* familierechtbank, in het voorliggende geschil niet aan de orde is.

3.12. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Nu de eventuele gegrondheid van de overige middelonderdelen niet tot een ruimere nietigverklaring kan leiden, bestaat geen noodzaak tot verdere bespreking hiervan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 augustus 2023 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER